

Sofie Gergelová: Moje místa

Představte si to. Normálně si sedíte ve třídě, v hodině biologie, která vás absolutně nezajímá, kéž byste aspoň probírali něco záživného jako třeba dopad nemožného chování lidstva na dlouhodobé zdraví naší planety a ne kloubní hlavice a jamky, k jejichž sáhodlouhému popisu se váže pouze jeden pozitivní faktor: měli jste čas si pořádně promyslet, jak se vyvléknete ze splnění domácího úkolu, na který jste doma měli čtyři hodiny, a přesto se vám ho nepodařilo dokončit. Vlastně jste ani nezačali.

Každopádně, prostě si tam tak sedíte, výmluvu už máte vymyšlenou. Tentokrát to musí projít, říkáte si, s výplodem vaší fantazie jste spokojeni. Ale co teď? Vaše učitelka se pořád drží toho stejného pitomého tématu a tvrdošijně odmítá přepnout na něco záživnějšího, přičemž odvádí velmi dobrou práci. Všechny vaše mozkové buňky už dávno vzdaly boj s pohyblivým spojením kostí, vydávají se na zcela jinou cestu.

Tato cesta pro vás však není nikterak nová, pádili jste po ní včera večer, především v hodině informatiky (práce s Excelem, paráda) a na tom islandském útesu, který lze spatřit z vršku anglického venkovského domu po vaší levé ruce, tam jste byli naposledy asi před dvěma týdny. Už jste si zvykli na popruh tašky, který se vám zařezává do ramene, pach kouře, který vás pohání kupředu, bušící srdce až někde v krku tak, že kdybyste neměli zavřená ústa, jistojistě vyletí ven. Poznáváte ty samé domky a všelijaké houští, které míváte obrovskou rychlostí, abyste se na místo dostali včas. Nedbáte na píchání v boku, které by za normálních okolností bylo naprosto nesnesitelné, a ignorujete teplý pramínek krve, která vám stéká po pravém lýtku až k botě. Tak počkat, s moc velkým šrámem byste se přece nemohli řídit takto vražedným tempem. A vy máte naspěch víc než kdy dřív. Proto je vaše noha zase náhle v úplném pořádku a lepkavou tekutinu za ani ne půl vteřiny ucítíte na svém pravém předloktí. Pálí to příšerně. Ale běžíte dál. V dálce už rozeznáváte obrysy sytě oranžových jazyků a pach kouře je také intenzivnější než kdy dřív. Oči vás štípou. Vy se, přesto všechno, nezastavíte, ba ani o tom nepřemýšlíte. Víte, že byste se teď mohli napít, abyste spláchli pachut' sazí, vodu máte bezpečně skrytou ve vaší tašce. Ale přestože víte, že litr je zoufale malé množství, hasiči už na místě budou každou minutu a nejspíš nebudete ničemu platní, chcete pomoci. Musíte pomoci. A tak pevně zatnete zuby a rychleji, než kdy předtím se přibližujete k místu, kam máte namířeno. I když on by to za žádnou cenu nedopustil, kdyby byl teď s vámi. Měli jste zůstat v bezpečí.

Něco tomu chybí... no tak, co to jen může být? Aha. Ještě jednou, tentokrát si nezapomenete odhrnout zbloudilý vlas z čela, které je zbrocené potem a špinavé od všudypřítomného dosedajícího popela. Kde jsme to skončili?

Hmm. A tak pevně zatnete zuby a rychleji, než kdy předtím se přibližujete k místu, kam máte namířeno. I když on by to za žádnou cenu nedopustil, kdyby byl teď s vámi. Měli jste zůstat v bezpečí. K potu se na vašem už tak velmi umouněném obličejí přimíchá ještě něco, něco povědomého. Jedna slza si našla cestu přes všechnu tu špínu a další už nemají problém ji následovat. Sotva je stačíte hřbetem ruky utírat, abyste rozeznali alespoň obrys stezky, které se držíte. Zakopli jste a rozedřeli jste si koleno. K slzám zoufalství se přidají i slzy bolesti, ale to už jste před sebou zahlédli ceduli označující začátek vesnice. Úkol je jasný – dostat se co nejrychleji k domu s muškáty na okenních parapetech a zdobně napsaným zlatým popisným číslem. Z dálky slyšíte křik obyvatel hořících budov a zoufalé, někdy až hysterické nařikání těch, kteří své domovy už opustili, jenže jejich blízcí jsou stále uvězněni v plamenném vězení. Dvakrát doprava, o tři ulice dál doleva a jste tam... vzhledem k tomu, jak dlouhou trasu jste už překonali, vám tato vzdálenost připadá téměř směšná.

Ovšem s tím, jak ji postupně zkracujete, vám na mysl připadají myšlenky, kterým jste dosud pevně odmítali čelit. Jenže... jste vůbec připraveni na to, co spatříte, až naposledy zabočíte? Co když... co když už bude moc pozdě? Hlavně nepropadat panice, říkáte si. Z hrdla se vám vydere napůl lítostný, napůl zlostný vzlyk. Nemůže být pozdě. Udělali jste všechno, co jste mohli. I když je tato část vesnice zdevastovanější než jakákoli jiná, kterou jste proběhli, pro samý kouř už téměř nevidíte, k tomu vás do očí pálí žár plamenů a kašlete tak, že by se jeden mohl ptát, kdy už to konečně otočíte. Blázen, tak by vás nazval každý, kdo by měl v této situaci ve své mysli být jen nepatrné místo na cokoli jiného než na svou záchranu. Naštěstí pro vás se nikdo neobtěžoval ptát, co to do vás vjelo. Asi byste totiž neměli čas mu to vysvětlovat. První, druhá ulice... támhle, asi za padesát metrů odbočíte naposled a stanete tváří v tvář tomu, kvůli čemu jste podnikali tak nebezpečnou cestu. Pořád to můžete obrátit. Stejně už pravděpodobně nezbyvá žádná naděje. Síla nemáte téměř ani na dýchání. Jenže potom si vzpomenete... a musíte pokračovat. Deset metrů, pět – a najednou stojíte přímo před tím domem, domem se zdobně napsaným zlatým popisným číslem. Jen se dvěma drobnými odlišnostmi – to číslo není nikde k nalezení. A ten dům vůbec nepřipomíná dům. Nohy už vás déle neudržely a svezli jste se na kolena. Víte, že se musíte zvednout a začít hrabat v těch hrůzostrašně vypadajících troskách, při smyslech vás drží pouze smích, na který nemůžete přestat myslet. Ten smích. Smích patřící... jemu. Z čista jasna znovu stojíte, ani nevíte jak. Váš stav už skutečně hraničí s bláznovstvím. Jediné, na čem záleží, je vrhnout se tam. V dálce

slyšíte sirény. Ale ani na tom už nesejde. Rozběhli jste se. Na místo, kde jste ještě před okamžikem stáli, se snesl ohořelý muškát.

Počkat, vždyť to nejsou žádné sirény. Je to školní zvonek. Vypadá to, že nekonečná přednáška o kloubech je u konce. Že jste si neudělali zápis? Nevadí. Třeba vám ho někdo pošle. Ale tím se teď vůbec nezabýváte. Pořád ještě jste ztraceni ve své hlavě a „skutečné“ okolí sotva vnímáte. Kde byste byli bez své nejdražší fantazie? Kam byste utíkali, nebýt vašeho jedinečného ostrova s islandským útesem, anglickými domy, hořící vesnicí, školou z červených cihel, tajným půlnočním spolkem, společností Anlajma, vraždícími gangy? Bez ostrova plného dobrodružství? Všední život je tak nudný, že byste na to mohli i umřít. Naštěstí v něm nemusíte pobývat tak často. Stačí si najít a vytvořit svůj vlastní ostrov, váš osobní ostrov, který se přizpůsobuje přímo vašim představám. Po hlavě se vrhete do hořících trosek zachránit svého milovaného člověka, získáte magisterský titul na Harvardu, bydlete v norském lese, bydlete na italském pobřeží, bydlete na skotské louce. A nezapomeňte si do květináčů na parapetech zasadit muškáty.